

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

1947

Петро Андрусів

РІК VI. Ч. 12. ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., ГРУДЕНЬ, 1949 ЦІНА 20 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, DECEMBER, 1949 VOL. VI. No. 12

Українська хроніка

На Конгресі Американських Українців у Вашингтоні вибрана нова управа УЖК у складі:

Екзекутива: проф. Лев Добрянський, голова; Дмитро Галичин, др. Лонгин Цегельський, Олена Лотоцька, Михайло Дуткевич, Михайло Ветухів, заступники голови; Єва Піддубчишин, секретарка; Осип Лисогір, касієр.

Політична Рада: ексекютивний директор, Степан Ярема; члени: Гнат Білінський, др. Микола Чубатий, др. Олександр Грановський, Богдан Катамай, др. Роман Криштальський, др. Денис Квітковський, др. Лука Мишуга, Василь Мудрий, др. Роман Смаль-Стоцький, Августин Штефан і Кирило Дацько.

Контрольна Комісія: голова Євген Рогач; члени: Іван Іванчук, Мирон Леськів, Пантелеймон Ковалів і Микола Гаврилко.

Під час Конгресу Американських Українців у Вашингтоні виступила славна капеля бандуристів під проводом Григора Китастого. Також була вистава українського мистецтва під проводом Святослава Гординського і панни Меланії Милянєвич.

Перший концерт у Філадельфії ставної капелі бандуристів під проводом Григора Китастого відбудеться 29 грудня в Тавн Голл при 150 Норт Брод стріт. Тикети можна дістати в українських установах у Філадельфії.

Українська громадськість вшанувала 50-ліття наукової та громадянської праці проф. Дмитра Дорошенка академією на його честь у Вінніпегу (Канада).

Панна Марія Бек, членка США, в Дітроїті, вибрана рад-

ною. Це перша жінка радна в Дітроїті.

Українська громада в Амстердам Н. Й., прийняла 280 українських переселенців зоскитальщини. Ця громада одна з менших, за якої прикладом повинні інші піти.

Під час міських виборів у Вінніпегу (Канада) обрано двох українців, С. Редчука до міської ради і А. Загарійчука до шкільної ради.

Пані Ірина Павликовська сказала під час побуту в Англії що після скінчення переселення в Німеччині залишиться до 20,000 українців, переважно старших і хворих.

Станиця ІРО в Белгії помагає студентам високих шкіл у тій країні. Протягом шкільного року 1948-9 ІРО приділила для українських студентів у Лювені 482,000 бельгійських франків.

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТА ТРУМАНА ДО ЧЕТВЕРТОГО КОНГРЕСУ АМЕРИКАНСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

З нагоди Четвертого Конгресу Американських Українців, що відбувся у Вашингтоні в дні 5 й 6 листопада, 1949, Президент Злучених Держав Геррі С. Труман, надіслав послання, яке в перекладі українською мовою звучить:

Білий Дім, Вашингтон,

2 листопада, 1949

Дорогі приятелі,

Четверте краєве зібрання провідників різних груп громадян українського походження з різних частин Америки дає відповідну нагоду погратулювати вам та чоловікам і жінкам, яких ви репрезентуєте за ваш видатний вклад в американське життя.

Вам належить признання за ваше заінтересування та участь у нашій демократії, як теж за ваше зацікавлення і зусилля допомогти вашим рідним, які не мають змоги знаходити благ вільного суспільства якими ми маємо щастя користуватися у Злучених Державах.

Сподіваюсь, що вісті про нашу американську демократію все більш і більш доходять до ваших земляків та інших за морем, які не мають спромоги слухати вільного радія або читати нецензуровану пресу і що тоді як правдива історія демократії рознесеться ширше, відповідно до тогочасних бажань всіх народів до волі і миру та справедливості.

Мої найкращі побажання для вашого зібрання.

Вам щиро відданий

Геррі С. Труман

Наталія Кобринська

Відзначім цей день!

Якраз цього року минає 65 літ із того памятного дня, коли то на Галицькій княжій землі сталася пропам'ятна подія: дня 7. жовтня, 1884 р. у місті Станиславові з ініціативи і під проводом української письменниці Наталі з Озаркевичів Кобринської, відбулись основуючі збори першої жіночої організації, і було заложено перше українське жіноче товариство з назвою „Товариство Руських Женщин”.

Я мала щастя молодою дівчиною брати участь у тій великій події, і це стало дороговказом мого життєвого шляху, яким послідовно йду досі.

Хто зна чи живе ще хто із учасниць тих пропатятних зборів, а навіть із тих перших 80 членів Т.Р.Ж. що знайшлися на листі того товариства у 1884 р. і стали першими будівничими тієї могутньої будівлі, якою є сьогодні в житті української на-

ції жіноча організація. Тому вважаю своїм обов'язком пригадати цю дату українським жіночим організаціям цілого світу, й закликати їх до гідного її відзначення.

Коротку історію першої жіночої організації, поіменний список перших 80 її членок, вірш-алегорію Івана Франка написаний як привіт тій першій жіночій організації, буде центральям СФУЖО незабаром розіслано. Тепер подаємо цей короткий заклик, на те щоб жіночі організації взяли цей ювілей під увагу й підготовлялись до гідного його відзначення. Повинно відбутись перш усього богослуження поминальне за основницю і перших членок товариства, а також академія з відповідною програмою. Далше, проводи централь матимуть обов'язок в місцевій чужій пресі подати відповідно зретагану вістку про цей ювілей українського організованого жіноцтва.

Цю справу гаряче доручає Центральям Українських Жіночих Організацій провід СФУЖО.

Олена Кисілевська, голова СФУЖО.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодинокі число 20 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.00 per year — \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada \$2.50 per year, ½ year \$1.50. Single copy 20 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Двадцятьпятьліття СУА

В 1950 році міне чверть століття існування нашої організації Союзу Українок Америки. За цих 25 років СУА виріс у силу, став великою національною організацією що поширилась далеко по цілому краю, а своєю діяльністю й участю у загально-національній праці українського громадянства став відомий і здобув собі добре й славне ім'я у цілому світі. Сьогодні Союз Українок Америки це гордість українок, де вони не жили б.

Початки СУА, як і інших організацій, були дуже трудні. До того часу всякі почини в цій напрямі були невдалі. Імігранти різних національностей приїздили до Америки з малою освітою і з малою національною свідомістю, тут були розкинуті на широких просторах, часто маленькими групами, і мусили важко працювати на прожиток.

Не диво що в таких умовах важко було з усякими організаційними починами, особливо в діяльності суспільно-освітній. А вже найважче було організуватися жінкам, які у початках не мали ані провідниць досвідчених у громадській праці ані готового до організованого життя членства. А коли сьогодні СУА всі ті труднощі переборює, то це тим більше його досягнення.

Це досягнення бачимо у праці як Централі так і всіх окремих відділів. Досягнення Централі цілість організації, її безупинні труди і виріст, її орган, конгреси скликані з почину СУА, Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), теж створена з ініціативи СУА, виставки й участь у виставках, участь або співпраця з іншими українськими та американськими організаціями, різні видання, а зокрема видання творів Лесі Українки англійською мовою, участь у допомозі українцям на скитальщині, а тепер співпраця з новими українськими імігрантами.

Для цього досягнення Централі принесли свій труд і працю усі відділи СУА. Вони теж росли і виростили, так що сьогодні вмідло й гарно ведуть свою патріотичну діяльність. Пам'ятаємо хоча б звіти наших відділів на торічну конвенцію СУА, які показують, як доцільно й успішно вони працювали.

Сьогодні, перед роком в якому відзначимо 25-літній ювілей СУА, ми з гордістю можемо сказати — ми виростили і будемо далі рости, свідомі нашої місії служити великій ідеї відбудови вільної незалежної української держави.

У ювілейній році СУА буде чергова конвенція що буде далішим підрахунком досягнень усіх нас — усіх членок СУА, бо з них складається наша велика будівля Союз Українок Америки.

Отож прикладіть ще більше труду і пожертв щоб цей підрахунок вийшов величаво, щоб слава нашої організації перейшла далеко й широко.

Закликаймо до співпраці наших сестер що прибули до нас зо скитальщини, а будьмо певні що з цією помічю нових сил досвідчених у праці та боротьбі, наші досягнення будуть в майбутньому ще кращі.

Четвертий Конгрес Американських Українців

З початком листопада відбувся у Вашингтоні 4-тий конгрес американських українців, скликаний Українським Конгресовим Комітетом.

Конгрес був як слід приготований і відповідно репрезентований представниками українських організацій, із міст і містечок по всій Америці. На цій конгресі були вже й репрезентанти нової, політичної української іміграції у Злучених Державах.

Конгрес був маніфестацією політичної думки американських українців, що вони одностайно стоять з усім українським народом у змаганнях до вільної незалежної української держави.

Найзамітнішою подією на конгресі було послання президента Трумана до конгресу, яке було привітом для американських українців та заохотою щоб вони працювали для свободи українського народу на його рідних землях.

Це послання піднесло духа і настрої численні зібраних репрезентантів українського громадянства та скріпило віру в перемогу слушної української справи.

На конгресі стверджено що від останнього зїзду УЖКомітет виконав велику працю — як політична репрезентація, зокрема своїми виданнями в англійській мові. Конгрес знову

Заклик до жіноцтва Філадельфії й околиці

ВЛАШТУЙМО ЗАХИСТ ВДІВ І СИРІТ

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), з головним осідком у Філадельфії, взяла на себе велике завдання стягнути зо скитальщини коло 60 вдів із дітьми. Формальна частина переселення є під опікою ЗУАДЖ, а влаштування вдів, себто захист для них на перший час та підшукання праці, а врешті й піклування дітьми коли їхні матері працюють, переводить СФУЖО через свій локально зорганізований Комітет.

Фонди для цієї цілі зібрано під час поїздки п. Ірини Павликовської по містах в Америці. Частину фонду „Матері й Діти” що його зібрано на вічу в Дітройті в сумі \$1,200.00, передано до ЗУАДЖ на оплачення дороги вдів і сиріт від порту до місця призначення. Другу частину, зібрану на вічах в інших місцевостях Америки, буде вжито на перехідний захист. Хата винаймається обіймає 12 кімнат та є у відповідному положенні.

Але хата потребує устаткування. Потрібно ліжок, матраців, шаф, столів, крісел, постелі, постільного білля, столового й кухонного начиння і т. д.

Кожна господиня розпоряджає надміром, що ним могла б поділитися. Перегляньте ваше господарство й виділіть те чого не потребуєте, та закличете FR 7 — 6412, а приїде по ті речі авто і без кошту для вас, забере до Захисту.

Комітет Захисту СФУЖО буде вам вдячний теж за харчові припаси. Допоможіть нам і в цьому. Приготуйте: муку, риж, цукор, мило, чай, товщі, крупи та різні кеновані припаси. Принесіть самі або знову потелефонуйте FR.7 — 6412, а Комітет постарається їх відібрати.

Не відкладайте довго, бо сподіємося вже першого транспорту в половині грудня. Поможіть нам влаштувати Захист щоб прийняти вдів і дітей до теплої української хати. Апелюємо до сердець наших українських матерів Філадельфії й околиці. Даймо змогу нашим матерям і дітворі стрінати Різдво Христове у своїй хаті, в Захисті СФУЖО у Філадельфії.

Комітет Захисту СФУЖО

Резолюції-побажання

ПРОЧИТАНІ В ЧАСІ ЮВІЛЕЮ ФІЛІ СУА В ДІТРОЙТІ:

Українське жіноцтво зібране на ювілейному святі в Дітройті пересилає Українській Повстанській Армії свій привіт, найвище признання й вирази пошани за її великі героїські діяння в обороні України і всіх народів гноблених більшовицькою Москвою.

Українське жіноцтво пересилає Українському Конгресові у Вашингтоні побажання найкращих успіхів у нарадах, а при тім висказує до Конгресу свої гарячі прохання:

1 — Щоб Конгрес своєю повагою старався припинити незгоду й ворожнечу між українською еміграцією з причини різниць політичних й релігійних переконань та групових інтересів як шкідливих для української справи.

2 — Щоб Конгрес гарячо доручив своїм членам як найбільше підперти акцію переселення скитальців, а зокрема вдів із сиротами та заслужених діячів і науковців у старшому віці.

3 — Щоб Конгрес завізав український загальний статистичний комітет, і під його проводом співпрацював з цілим християнським, демократичним світом в боротьбі проти найбільшого ворога того світу, безбожної більшовицької Москви, памятаючи:

Що перемога над Москвою прискорить сповнення найгарячіших бажань цілого українського народу — Воскресення Вільної Соборної Самостійної Української Держави.

намітив ширшу програму праці на найближчі роки, яку УЖК зачне якнайшвидше.

Значить, конгрес був успішний, але все ж треба зазначити що деякі реферати були задовгі, а крім того деякі високі поза програмою зїзду були цілком небажані. Через те не стало на конгресі часу на бажану дискусію.

Треба сподіватися, що в майбутньому небажані речі не забаруть потрібного часу і конгреси проходитимуть гладше і з більшою користю!

Тепер же черга за українським загальним в Америці, який повинен прикласти ще більше труду і не пощадити фондів щоб поживити українську політичну акцію на користь визвольної боротьби України.

Гарний святочний дарунок — це передплата часопису НАШЕ ЖИТТЯ. Про ваш дарунок буде повідомлена дана особа гарною святочною карткою.

Подаємо радісну вістку що до нашої організації приступили цього місяця 2 **НОВІ ВІДДІЛИ** а саме: Тов. Дочки України в Шикаго, Ілл. (бувший Золотий Хрест) що матиме число 22 СУА і Союз Українок у Миллвилл, Н. Дж., новозорганізований, з числом 39 СУА. Вітаємо сердечно уряд і членок цих нових віток Союзу Українок Америки і бажаємо якнайкращих успіхів у праці. Щастя Боже!

Централа одержала теж листи зо повідомленням що вже є заінтересування й серйозні спроби заснувати відділи СУА в: Амстердам, Н. Й.; Бетлегем, Па.; Кентон, О., і Пассейк, Н. Дж. Централа дістає теж багато листів від скиталок що вже поселилися в різних місцевостях Америки, які просять інформацій про найближчий відділ СУА, де вони могли б стати членками. Один був навіть з далекого Нешвил, Теннессі. Радіємо їм усім, вітаємо на Новій Землі й дякуємо за передплати Нашого Життя.

Твори Лесі Українки в англійському перекладі вже готуються до друку. Професор Маннинг, з Коломбійського Університету в Нью Йорку, прийняв на себе зредагування книжки, та написання вступного слова. Книжка матиме теж чимало фотографій з родинного архіву Лесі Українки які дотепер ще не були ніде друковані.

Тепер слово за нами, дорогі союзники й прихильники нашої організації. Частину грошей ми вже здобули, але ще далеко від того що потрібно. Ми сподіваємося, що всі щирі патріотки бажають появи цього вельми цінного твору праці найкращої української поетки, цієї великої пропагандивної книжки української культури, й тому допоможуть СУА видати її якнайкраще. Перше слово, розуміється, за членками СУА, які неодноразово дали доказ вірності Ідеї Союзу Українок Америки та піддержали кожну акцію що йшла на славу українського народу та поміч у визвольних змаганнях. Ми віримо що не буде ніодної членки яка не дала б для цієї цілі бодай одного долара, а вже певно будуть і такі що дадуть більше. Мусимо з приємністю зазначити що деякі відділи вже вислали більшу суму гроша на це видання, але певно схочуть щоб три-літні пляни вже стали ділом й напружать усі сили щоб ще трохи додати. Не потребуємо особливо підкреслювати що усі жертви від 1 дол. вгору будуть оголошуватися в Нашім Житті під окремою рубрикою.

Віriamo теж що й ті що не є нашими членами, але щирими прихильниками СУА, відгукнуться на цей клич: Видання творів Лесі Українки в англійській мові, щоб і світ побачив які скарби має Україна, скарби що їх ніяка ворожа сила не може загарбати. Слово за нами! Даймо гідну відповідь!

..

До урядничок відділів СУА: В іншому місці цього числа побачите квестіонар який треба точно вивопити, і то якнайскоріше після Річних Зборів вислати до Централі СУА. Імена й точні адреси: голови, секретарки й касієрки мають бути подані. Також число членок, місячна вкладка, час, день і місце де відбуваються місячні збори. Ці інформації потрібні Централі з таких причин:

1) Імена й адреси урядничок потрібні для успішного поладкування листування та Нашого Життя, яке кожний відділ одержує одне число даром кожного місяця. Дотепер на жаль не завжди це було можливе, бо ці інформації приходили навіть по 6 місяцях. За той час коли була зміна в уряді, як листи так і часопис блукали тижнями заки зайшли у властиві руки, або вертались назад до канцелярії Централі СУА. З цим треба рішуче покінчити. Таке недбальство чи зволікання є більше шкідливе ніж воно декому може здаватися.

2) Багато відділів нарікають що ніхто не хоче взяти уряду секретарки через те що треба вислати місячні картки-повідомлення про збори товариства. З того приводу, Екзекутива СУА постановила ввести окрему рубрику в Нашім Житті під заголовком: **ЗБОРИ ВІДДІЛІВ СУА**, де буде подано день, година й місце де відбуваються збори та імена голови, секретарки. Цим способом кожна членка що передплачує Наше Життя, знатиме з газети де й коли має йти на збори.

Ці інформації потрібні теж для жінок які бажали б прийти на збори й вписатися в члени відділу. Особливо цікавляться цим нові імігрантки які бажать вступати у члени відділів, а не знають де й кого шукати щоб зголосити своє бажання. Централь одержує такі запити і це спричинює, надмір кореспонденції у справах чисто формальних. Централь вірить що уряднички відділів підуть тому назустріч і будуть вповні кооперувати висилаючи бажані інформації дорогою квестіонаря.

Не думаємо що треба знову пригадувати передплатникам Нашого Життя що передплату треба вислати. Кожна членка СУА обов'язана бути передплатницею свого часопису Наше Життя. Подбаймо щоб ця передплата була вислана. На кожному числі, зораз коло вашого імені й адреси є подано: місяць і рік, коли передплата кінчиться. Два долари на рік не така велика сума щоб її не можна заплатити. А бути довжником за газету — це вже ніяк не годиться.

Святочні побажання особисті й відділові Наше Життя приймає до 15 грудня.

Цим способом зробите багато приємності вашим приятелям, та крім того піддержите свою власну газету. Ціна 2, 3 і 5 дол. Висилайте вчасно.

Іміменний список членок відділу треба вислати до Централі СУА. По змозі теж їхні адреси. Нові й перевибрані уряди відділів мають цього теж припилювати й вислати в найкоротшому часі до Централі.

Бажаємо найкращого успіху у праці, многих літ і здоров'ля та щастя новим і старим урядам відділів СУА.

Олена Ф. Д. Лотоцька, голова Катря Ярош, секретарка

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА в листопаді, 1949	
Річна вкладка і організаційний фонд:	
Відділ	
22 Шикаго, Ілл.	20.00
60 Клівленд, О.	20.00 5.00
Прес. Фонд Нашого Життя:	
Катерина Стефанович, збрка на день уродин пані А. Латиншевської, Нью Йорк	\$10.00
Юлія Дацик, Бєффа-ло, Н. Й.	1.00
Марія Петренко, Гартс-дейл, Н. Й.	1.00
Фонд видання творів Лесі Українки.	
Відділ	
7 Акрон, Огайо	10.00
8 Бронкс, Н. Й. збірка на зборах	12.00
25 Клівленд, О.	10.00
48 Філадельфія, з вигравки	40.00
60 Клівленд, Огайо, з вигравки	60.00

Фонд Матері й Дитини СФУЖО:

Відділ	
8 Бронкс, Н. Й.	20.00
Вписове — чартер	
Відділ	
22 Шикаго, Ілл.	5.00
Передплати прислали:	
Анна Сивуляк, Філадельфія, Па.	5
Ольга Заброска, Шикаго, Ілл.	4
По одній передплаті: Глорія Галан (за 4 роки), Анастасія Вагнер, (за 3 роки), Катерина Ярош, Теодора Паюс, Катерина Стефанович, Катерина Сосновська, Анна Снайчук, Анна Лу-жецька, Марія Мочернюк, (за 2 роки), Марія Пасічник, (за 2 роки), Марія Біленька, Анна Ганкевич, Анна Пастух, Анна Михалович, Марія Настюк, Марія Петренко, (за 2 роки), Галина Дубовик.	
Анна Сивуляк, фінанс. секр.; Марія Бабяк, касієрка.	

Всі в одній лаві!

Тепер коли українська еміграція розпорошилася по цілому світі, перед усіми громадськими організаціями, а головню перед жіночими, багато нових проблем.

Перша з них — це співжиття старої і нової іміграції в країнах нового розселення. Гаслом кожного окупанта є старе, а вічно нове „діли і владай”, нашим же гаслом повинно бути уперте і тверде „всі в одну лаву”!

Ворог хоче нас ділити, використовуючи різниці, які існують в кожній спільноті і які він хоче зробити причиною роздору, поділів і сварок. В останній час з великим успіхом використовує він поділ і різниці, які цілком природно існують поміж новоприбулими і старою іміграцією в кожній країні. Різниць між ними багато, але кожна може служити основою до більшої міцності нашої спільноти, а не для дальшого розсварення. Наприклад, соціальні різниці: мовляв, стара еміграція, це робітники, а новопрібулі — „пани” Перед обличчям спільного ворога ці різниці не мають великого значення, бо він загрожує однакою і старій і новій еміграції. В країнах під совітським пануванням ніхто не може бути вільним — ні пан ні робітник. Ніхто не може бути спокійним за своє життя — ні пан ні робітник. Ніхто не має волі слова страйку чи зборів — ні пан ні робітник.

Далі, це невірний поділ і по самій своїй суті: наші українські „пани” завжди мають

батька або діда — селянина чи робітника. Наш народ в могутньому пориві до знання віддавав усі сили для того, щоб піднести своїх дітей на вищий ступінь, дати їм науку, поширити свою освіту. Однаково, чи в Старому Краю, чи десь в Америці чи Канаді, матері відмовляли собі всього і тяжкою працею здобували можливість дітям дістати освіту. Невжеж на те, щоб ці діти цурались матері, бо вона „проста”, чи щоб ця мати цуралась дітей, бо вони — „пани”?

Ми всі однаково биті недулею свого краю і однаково творимо своє життя в нових краях. Одні пізніше, довгі раніше, а все з тієї самої причини, що чужа несправедливість правила і править нашим краєм. Свобода знищить цю недолу, — і це наша-одинокатепер мета!

Друга різниця це, так би мовити, ступінь національної гордості. Старі емігрантки покинули свій край тоді, коли там не було електрики, не було телефону, або принаймні, вони їх не бачили. Вони забувають, що коли, наприклад, вони приїхали до Америки чи Канади, то теж мусіли жити по вощмеру в одній кімнаті, світити нафтою, бігати умиватись до водопроводу на двір. Час ішов і з ним ішов розвиток техніки. В Америці він ішов безперечно швидшими кроками, ніж на Україні, але і там життя не стояло. І там тепер селянин знає, що таке електрика і радіо, і як користуватись теле-

(Продовження на сторони 4-ій)

ВСІ В ОДНУ ЛАВУ!

(Продовження зі Сторони 3-ої)

фоном, і як правити трактором чи автомобілем, і як пускати воду у ванну

Колиб порівняти життя, як воно було на Великій Україні в 1913 році, або в Галичині в 1930, то булиб всі основи казати, що обидві частини нашої землі велитенськими кроками йшли до добробуту, заможності, вищої техніки. Але все це там раніше, тут пізніше, — знищено тим самим російським комунізмом, як воно буде зніщено цим комунізмом скрізь, де він не прийде. Україна не є краєм якого треба соромитись, а краєм яким можна і слід гордитись. Нова еміграція повинна розповісти старій про всі зміни, які стались у її батьківщині за ці часи, розповісти спокійно і ясно, а не впадати в розпуку чи зневіру.

Власне, це є найважливіше: пізнати один одного, познайомитись з минулим кожного, для того, щоб краще направити нашу спільну боротьбу за майбутнє.

Але для того, щоб пізнати один одного, треба одного, дуже важливого чинника — **ДОБРОЗИЧЛИВОСТІ**.

Ми не сміємо шукати того, що нас розєднує, а лише дивитись — і тільки дивитись, що у нас **СПІЛЬНОГО**, що нас **СБЕДНУЄ**. А це залежить від того, **ЯК** дивитись. Одна жінка доброзичлива, прийде до хати, побачить на столі збавок з квітами, — і каже:

— Як прекрасно в тій хаті. Тут кругом повно квітів!

А друга прийде до тієї самої хати, зараз загляне під диван або в кут, побачить клаптик паперу на підлозі — і вже ходить і скрізь голосить:

Яке паскудство в тій хаті! Як вони там можуть жити! Та там же все засипано папером і брудом!

Отож і ми повинні вчитись дивитись на людей доброзичливо, шукати гарного, цінити кожну квітку, яку ми побачимо в житті, дбати про те, що єднає.

На жаль, треба сказати, що багато з того, що наше жіноцтво зробить в пориві доброго серця, на що віддасть щедрою рукою останній цент, — воно тут же, зараз же знищить своїм язиком. Ми неначе соромимося бути добрими. Нам ніби здається, що хтось може з нас за те насміятись, і ми спішимося самі осміяти те що власне зробили.

А є й такі, що думають, що насмішка над усім і зневіра в усьому — є ознакою великого розуму і показує їх вищість над іншими. Ні, це показує тільки порожнечу розуму і ліниве серце!

Кожна жіноча організація і кожна членка цієї організації повинні прикласти всі свої сили і зробити своїм **ПЕРШИМ** обов'язком плекати, виховувати доброзичливість серед наших людей. Серед „старих” і серед „нових” — серед „придніпрянців” і серед „західняків”. Серед католиків і серед православних. А коли вже нам захочеться так дуже посміятись, то сміймося власне з тих за-

Ювілей 15-ліття Філії СУА в Дітройті

Незвичайно гарні хвилини довелось мені пережити серед жіноцтва міста Дітройту у дні 30 жовтня до 4 листопада з приводу ювілею їхньої Філії СУА. Це не була моя перша знайомість із жіноцвом Дітройту. Перед 20 роками на запрошення тодішнього пароха бл. п. о. Сембратовича, відвідала я вперше це велике місто. І тоді разом з гуртком жіноцтва, панями А. Курилло, Ю. Шустакевич, М. Стисловською, І. Козаченко, М. Дембіцькою, А. Королишин та іншими вдалось нам покласти підвалини під жіночу організацію СУА у Дітройті. Видно на добру почувало наше перше зерно, бо праця розвинулася і в розмірно недовгому часі постали аж чотири відділи СУА в різних значно віддалених від себе частинах міста.

Пятнадцять років тому створено із представниць поодиноких відділів один осередок під назвою „Центральний Комітет”, який координував працю усіх відділів. У 1935 році перемінено назву Центрального Комітету на Філію Союзу Українок Америки, і власне у тих днях Філія святкувала свій 15-літній ювілей.

З нагоди того ювілею Філія видала невеличку але гарну багато ілюстровану книжечку в якій подано короткий перегляд праці Філії й усіх відділів СУА в Дітройті. Вона буде цінною пам'яткою для тих усіх що покладали немало праці для своєї інституції.

Під цей час Філія СУА якої головою є пані Марія Ясінська, а писаркою п. Марія Сена, об'єднує 8 місцевих відділів. Між ними, що є дуже радісно, 2 відділи молодечі яких членами є переважно вже уроженки Америки. Головою одного є п. Оля Кахній, другого Франя Осадко.

Подам тут дещо замітніше з праці Філії. Перш усього мило вражає і є доказом гармонійної співпраці те що Філія має працівниць які довгий час працюють на своїх постах. Наприклад п. М. Слупецька є фінансовою писаркою більш 10 літ. Таксамо 10 літ працювала скарбничкою пані Р. Стисловська, рекордова писарка п. С. Голуб 8 років. Довголітню головою була п. І. Козаченко яка каже що не уявляє собі життя без праці у своїй організації.

Про живу корисну всесторонню працю членок СУА свідчить те, що в Дітройті не відбудеться ніяка громадська

виставка, завидючих, скупих і недоброзичливих, про яких наш народ склав піснюку:

Сидить зиза баба,

Надута, як жаба,

Що не лізне — усе квасне,

Де не гляне — усе вяне!

Сміймося з тих жаб, і плекаймо між собою доброзичливість, основу нашої спільної боротьби, основу нашого національного життя!

Л. Голобородько

праця без участі організації жіноцтва. В ділянці виховання молоді співпрацює Філія з місцевими парохами. З ними теж для церкви працює Сестрицтво та Апостольство Молитви до яких теж належать членки СУА. В акції помочі скитальцям дуже активно працює Філія разом з неструдженим головою ЗУАДК адвокатом п. Іваном Панчуком, який працює з повною посвятою на поміч для акції спровадження зо скитальщини вдів і сиріт, яку заініціювала Світова Федерація Українських Жіночих Організацій, в часі двох віч при участі пані Павликовської делегатки з Європи, зібрано 1,200 доларів. Власне тепер приготується дітройтська Філія СУА на прийняття першого транспорту тих вдів з дітьми сиротами. Треба теж з дриємністю замітити, що у праці Філії беруть вже участь і нові емігрантки що вже стали членами відділів СУА, правда, ще не всі, але треба надіятися що до того мусить дійти. Опіку над новою імміграцією з рамені СУА веде пані Гузар. Цю працю треба, на думку голови ЗУАДК, підсилити більшою участю членок.

В культурно-освітній ділянці іде теж праця: відчити, лекції, аматорські вистави, академії на честь і пам'ять визначного жіноцтва й участь у всіх народних святах та імпрезах. Варто підкреслити теж іншу ділянку Філії, а саме єносини й працю з американським жіноцвом і через те й поширення через них відомостей про Україну та її завдання у світі. Започатковано цю ділянку вдалим „Вечором на Україні” в Міжнародному Інституті, з дуже гарним успіхом. У своїх осередках Українська Хата, в Гемтремк і Український Народний Дім в Дітройті улаженно гарну імпрезу „Свят-Вечір на Україні” під проводом пані Юлії Шустакевич. Відтворено всі наші звичаї з колядками із святочними стравами включно. На той вечір запрошено визначних американок провідниць американських жіночих організацій які дуже цікавились нашими святочними звичаями і зложили значні датки на акцію спровадження вдів і сиріт зо скитальщини.

Тому що Філія має цінну колекцію оригінальних жіночих народних строїв, яку придбала п. А. Куриллова за посередництвом бл. п. Матері Северини, знавця таких справ, вдалось Філії уладити показ народної ноші теж при запрошених американських гостях. Виведено теж обряд „Обжинків” по старому звичаю.

Найбільшим успіхом і признанням тішається вистави народного мистецтва до яких почин дали пані Р. Стисловська та І. Козаченко. Кожного року у програмі Міжнародного Інституту на виставах так званого „Олд Ворлд Маркет” український відділ своїм народним мистецтвом, піснями а то й кухарськими зразками вибивається на перше місце. Ви-

Яр Славутич

Х А Т И Н А

Над синім Дніпром,
на зеленій горі,
Де гречка на сонці кипіла
Стояла в тополях,
у щасті й добрі
Хатина, як маківка біла.

Шуміли дощі берегами
Дніпра,
Поля колосились хлібами,
І дочками ставилась
мати стара,
І батько хвалився синами.

Та хто це опівночі
Зрушив пили,
Кого на вигнання скарало?
Свій вік на чужині
батьки дожили,
Кістками полягли за Уралом.

По світі блукають
і дочки й сини,
Пригадують будні на полі,
А може десь боється
за правду вони,
Своєї шукаючи долі?

Хатина ж горює
на хмурій горі,
І молиться в небо дітками:
Усохли тополі,
на голім дворі
Вітри завивають вовками.

стави ці відвідує тисячна публіка, а цим способом широко популяризується наша справа.

Це дуже коротко накреслений образ корисної і видатної праці яку веде від довгих літ Філія СУА в Дітройті. Тут ще треба додати, що члени Філії займають в нашій громаді визначні пости. Пані Анастасія Волкер є членом управи СФУЖО і має численні особисті зв'язки з американським жіноцвом. Пані Павліна Будзол є містоголовою Головної Управи СУА. Членкою СУА в Дітройті є правничка Марія Бек, яка якраз тепер була вибрана радною міліонного міста Дітройту. Це перша жінка-радна того міста. Між членами Філії є теж визначна українська малярка, скульпторка і письменниця пані Анна Бичинська дуже високо цінена в американському мистецькому світі. Про неї небаром напишемо більше.

На закінчення того короткого звіту з моєї гостини в Дітройті мушу сердечно подякувати паням союзнякам і всьому українському громадянству за особливо сердечне прийняття якого я серед них зазнала. Дякую щиро за всі понесені ними труди і кошти. Також пересилаю найкраще спасибі артистам пані Стефанії Цимбаліст, п. Атаманцеві та бандуристам за велику приємність яку зробили мені і всім учасникам вечорів у Дітройті своїми прекрасними співами. Зокрема, подяка п. Атаманцеві за присвячену мені пісню. За гарну деклямацію-рецитацію пані Галі Кривуцькій і вмілий фортеп'яновий супровід п. Галі Атаманець теж моя щира подяка.

З найкращим привітом і добрим побажаннями для всіх

Олена Кислевська

Дитина підтримує в нас віру в майбутнє людства. А з кожною новою дитиною історія людства починається наново — від раю. Г. фон Кауленберт

С Ф У Ж О

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Наспіли числа...

Наше переселення поступає вперед. Жінки, що їх переселяє СФУЖО, дістали вже числа. Це значить, що вони вже є кандидатками на переселення до Америки.

Від них приходять листи. Одні врадувані, з твердою постановою праці. Ось що пише Ганна Закревська, українська жінка на скитальщині:

“Дуже боюся бути тягарем кому небудь. Тому звертаюсь до Вас, шановна пані, підшукати мені яку небудь працю. Буду виконувати свої обов'язки сумлінно й терпеливо”

Другі заклопотані за майбутнє дітей:

“Я по освіті й здібностях співачка. Виступаю й тепер дуже часто. Але я свідомо, що в Америці мусітиму заробляти інакше. Та я не боюся ніякої праці, щоб тільки могла виховати своїх троє дітей...”

Так пише співачка Євгенія Павловська, що її колісанку перейняли на пластинки для американських радіових станцій.

Та числа — це лише початок шляху переселення. Вже виявились і перешкоди. За них нетрудно при такому великому гурті. Жінки їдуть сюди як домашні робітнички, бо це найлегша форма переїзду. Та з цим зв'язані різні приписи. Жінка з двома дітьми повинна мати забезпечення що хтось їхніх дітей прийме, бо хто ж візьме її на працю з двома дітьми? Жінки, що мають стареньких матерей, потребують для них окремої заповідки.

Ось цим клопочеться тепер комітет. Його завдання не легке. Та з Божою допомогою і доброю волею вдасться й це лихо перебороти. Головне, що вже наглянули хату. Невеличкий будинок із 12 кімнат, винаймлено при 1631 Норт Френклин стріт, Філадельфія 23, Па.

Початок захисту вже є. А тепер треба подбати про устаткування. Бо перші переселені вже ось-ось прийдуть. Л. Б.

Олена Кисілевська

Крок вперед, який ми жінки повинні зробити

Серед того хаосу який спричинила хвиля роз'єднання, нетерпимості та нещляхотного дужання самих між собою, що огорнула деякі кола нашого громадянства, не втратило свого спокою і не дало втягнутися в цю шкідливу боротьбу тільки наше жіноцтво. Ніколи досі жіночі організації не були тереном партійної боротьби чи релігійної нетерпимості. Українські жінки завжди вмійють засісти при одному столі і згідно над важними справами порадитися. Цього нам завидують чоловіки. Вони, хоч називають себе сильнішою половиною людського роду, то однак не знаходять у собі стільки мужності і сили, щоб охоронити свої середовища від розкладу, а то й розпаду, не вмійють уникнути, не дати втягнути себе у сітку наставлених ворогом провокацій.

У тих обставинах ще більшим обов'язком жіноцтва бути обережним, і берегти свої організації від таких впливів, що могли б підважити досі так сильну одноцілу нашу будівлю. Найлегше це досягти тим, що по традиції вказаній Наталією Кобринською станули на становищі повної незалежності. Таким був Союз Українок в Західній Україні, що мав десятки тисяч членів і сотки філій та кружків по цілому краю. На таких основах широко розвивало свою працю Об'єднання Українських Жінок на еміграції. Такою організацією є також Союз Українок Америки, що своєю дотеперішню

працю завершив Світовим Конгресом, що відбувся минулого року в листопаді. На таких основах діють ще й інші жіночі товариства, а перш усього повної самостійною є понадпартійною є найвища жіноча організація, Світова Федерація Українських Жіночих Організацій.

Однак маємо цілий ряд організацій, що теж входять у склад СФУЖО, які задля певних обставин постали і діють при інших громадських інституціях, освітніх чи релігійних організаціях. Тих становище є значно трудніше і треба справді великого такту, щоб разом з тими громадськими організаціями не попасти у вир завірюхи, яка могла б їх звести з тієї дороги, якою ідуть всі українські жіночі організації... Та на похвалу нашого організованого жіноцтва треба з радістю ствердити, що також ці, на перший погляд неповно самостійні організації, вмійли уникнути небезпеки дати втягти себе у шкідливу для загальної української справи боротьбу партійну чи релігійну. Вони теж zostались вірні спільним усім жіночим організаціям традиціям: класти загально національні справи понад вузькі партійні.

Однак сьогодні коли важиться доля не тільки України, але дослівно цілого світу, спокійної, згідливої праці тільки у рамках власної організації — замало. Нам не вільно байду-

Ірина Павликовська

В річницю Світового Конгресу Українського Жіноцтва

(12—13 листопада, 1948)

Перед моїми очима святочне відкриття Конгресу. Я чую ще, як забилося серце, коли голова конгресового комітету п. Олена Лотоцька, дрижачим від зворушення голосом відкрила його. Потім виступила наша сеніорка і хоч найстарша з нас — говорить бадьорим голосом. У її словах переходить перед нашими очима образ 65-літнього розвитку української жінки та її властивого місця серед громадянства. Делегатка Канади п. Е. Ситник вітає зворушливо сестер в Америці і скиталок з Європи. Незабутні це хвилини, надовго зостануть у пам'яті тих, що їх пережили.

І в нас всіх виринало тоді питання, чому цей Конгрес українських жінок відбувається на чужині? Чому рідна земля не може взяти безпосередньої участі в ньому?

І Конгрес шукає виходу з тієї ситуації. Українське жіноцтво включається в боротьбу двох світів, комуністичного й демократичного і враз із демократичним світом шукає визволення людини й народу.

Минає рік від тієї хвилини. Українське жіноцтво зложило

ці справи в руки свого проводу — проводу СФУЖО. Незабаром на чергових зборах СФУЖО, почуємо про його здобутки. Та тепер у першу річницю слід стягнути думкою у найближче майбутнє.

Конгрес відбувся саме на передодні розпорошення скитальщини. Розпорошення ще мабуть безприкладне в історії. Українські люди розвіяні по всьому світі. Зберегти їх, не дати їм розгубитись, підтримати їх — ось головне завдання наших громадських організацій. Кожен відтинок нашого життя мусить бути чинний. А роля жіноцтва, важна на рідних землях — всоце важніша на іміграції. Разом з чоловіком, батьком, братом ставить жінка перші свої кроки в нових місцях — Західній Європи, Північній й Південній Америці, Африці, Австралії. Від її зрілості і напрямку залежить дальше тривання української нової громади.

Досвід нашої давнішої іміграції вказує на те. Що сьогодні ще збереглося молоде покоління в Америці чи Канаді, це перш усього заслуга їхніх матерей. Коли мати дбала про (Продовження на 6 стор.)

же дивитись на ту важку недугу, що розідає наш народний організм. Ми, як добрі матері чи сестри піклувальниці, мусимо старатись цю недугу своїми впливами усувати, лікувати. Ми мусимо впливати на наше громадянство, на наших чоловіків, братів та знайомих, щоб для добра української справи замість ворогувати між собою, звернули увагу на ті важливі справи які стоять перед нами і від яких може залежати доля нашої батьківщини на десятки, а може й сотки літ...

Ми жінки мусимо піти крок вперед. На власному прикладі покажемо громадянству, як переводиться справжнє об'єднання громадських сил. Там де в одній місцевості є кілька жіночих організацій які групуються при різних громадських чи віроісповідних установах, заведемо принаймні раз в місяць спільні товариські сходи, для виміни думок та скріплення корисної для всієї громади праці. Нас же фактично ніщо важного не ділить. Ці малі упередження, якби вони десь навіть існували між католичками і православними, галичанками і придніпрянками, між давніми і новими імігрантками, при трошки доброї волі і ближчому пізнанні, дадуться усунути, і ми у громадських спільних нам всім спра-

вах легко знайдемо і спільну мову. Тому нехай найстарше, найдавніше заложене товариство зробить початок і запросить до себе управи й членок інших жіночих організацій на спільну товариську гутірку-нараду при скромному чаю. За ним прийде черга зробити це й іншим. На таких сходах можуть бути обговорені найближчі актуальні справи й уложена спільна акція для переведення їх у життя.

Такою акцією жіноцтво наше дасть найкращий приклад, як у таких важних часах можна довести до спільної згідної праці і взаємного порозуміння. Ми покажемо як позбутись нашого найбільшого ворога — незгоди й упередження своїх до своїх. Тому просимо наші жіночі центральні взяти цю справу до поважної розваги і не зражуватися при переведенні їх у життя ніякими перепонами чи малими початковими невдачами. Жіночі організації в початках мали куди більші труднощі й перепони з різних сторін, а поборили й усунули їх. Поборемо й ми ці труднощі й упередження та покажемо українській громаді одиноким правильний і доцільний у теперішніх часах шлях: взаємне порозуміння та згідну співпрацю громадських, всім нам однако важних й доротих справах.

В річницю СКУЖ

(Продовження зі Сторони 5-ої)

вивчення мови, водила дитину до своєї церкви, посилала до українських шкіл, коли дитина чула оповідання про рідний край — вона не зважаючи на посторонній вплив залишалась корисним членом української спільноти.

Багато українських матерей сьогодні в світі. Деякі з них досвідчені, сильні зуміють боротись із життям, його матеріальними труднощами і моральними ударами. Але скільки матерей бореться і змагається в боротьбі! Їх треба підтримати, їм треба допомогти виконати завдання матері-українки на чужині. Тут мусить стати їм до помічі жіноча організація. Звідсіля повинна плести їй підтримка і порада, тут вона повинна пізнати свої завдання. В кожній країні інші умовини життя і праці. Але методи праці можна — по різних змінах — усюди примінити.

Тривогою проймає нас доля нашої дітвори. Ще заки подумавмо про школу чи українознавство — вже повинна українська мати устійнити свій плян, як ще її дитина довідалася б від неї найбільше про рідний край. А як розвіяти те почуття меншевартості, що переслідує нас поголовно? Це теж стає завданням матері. Цілий плян виховної роботи слід нам узгіднити з іншими організаціями.

Ми певні того, що приплив нових сил до Америки й Канади збільшить і свідомість тієї української молоді, що не бачила рідного краю. Тим більше, що виїхало так багато цінних мистецьких сил, а ті є могутнім виховним чинником. Але в багатьох країнах ми ставимо перші кроки. Треба щодня будувати основи, ставити церкви, творити організацію і боротися з труднощами місце-

вого терену. Тут повинні поспішити з допомогою ті що вже сильніші.

Світова Організація нашого жіноцтва повинна мати в руках усі сили і проблеми поодиноких теренів. Тоді й зможе налагодити допомогу сильніших груп слабшим. Досвід одних навчить других.

Сьогодні можемо радіти, що зуміли ми скоординувати нашу працю в такому масштабі. Жіноцтво здало іспит громадської зрілості. Бо розбиття на громадському терені не знайшло ґрунту серед жіноцтва. Чи у нових країнах поселення, де є політичний розкол, чи в країнах де йде непорозуміння між давніми й новими імігрантами, жіноцтво іде спільно. Оцей спільний фронт треба цінити якнайбільше і не дати втягти себе у вир теперішнього громадського й політичного розбиття. Не сміємо допустити до того, щоб нам розбивали нашу здорову спільноту!

Наші громадські діячі рідко доцінюють важність жіночого відтинку. В їх понятті господарською ділянкою чи виставкою вичерпується проблема завдань української жінки. І мобілізують жіночі сили тоді, коли їм самим потрібно зміцнити свій фронт із внутрішнім а не зовнішнім ворогом.

Не даймо себе втягнути в той каламутний вир, де брат уже не бачить брата! Здорове почуття людськості і любов до рідної землі повинні промовити тверезе слово в душі української жінки. Ми зробили великий крок, обєднавши наші сили на цілій ширині. Уміймо його пляново використати! Підтримати ідею нашої зорганізованості, це обов'язок усіх наших жіночих організацій і цілого нашого жіноцтва.

Роля жінки в політичному житті і визвольних змаганнях України

Реферат який виголосила п. Людмила Івченко, місто-голова СФУЖО, на Конгресі УКК у Вашингтоні 6 листопада, 1949

У питаннях моралі, понятті про добро і зло, чесне і безчесне — українці досі ще є європейцями де вятнадцятого століття. Нашим духовним кліматом і досі є клімат Дикенса, з його вірою в добро і доброту, з його твердим переконанням, що в людини переважає Дух Божий, а не тварина. Жіноцтво наше засвоїло ті самі моральні поняття, а може і впливало на вироблення їх у більшій мірі, ніж це досі призначено. Тому ми не маємо в нашій історії жінок типу польки Валецької з часів Наполеона, але зате жаден із наших завойовників — росіянин, поляк чи німець, не може похвалитися що українка розкрила йому обійми ради політичного чи матеріального розрахунку. Українське жіноцтво виробило два типи української жінки:

одну жінки-героїні, що поруч із чоловіком стає до збройної боротьби за свій народ і другий — не такий пробоевий, але не менше героїчний — жінки хоронительки домашнього вогнища.

З далекої давнини нескінченною парадом ідуть ряди наших жінок героїнь. Починаючи від сотничихи з Буші, що волила краще висадити в повітря твердиню і себе разом із нею, ніж здатися ворогові, парада ця безупинно змагається в запеклій боротьбі, і коли одне покоління сходить у могилу, інше стає на його місце. Немає сили і слів, щоб перелічити всіх їх, тільки окремими постатями позначимо різні етапи участі жіноцтва у боротьбі за Україну.

„Стара Громада” у її змаганнях із реакційним царатом не-

сла жертви. В її рядах жінки з Оленою Косач-Триходько на чолі, що її заслано до Олонецької губернії „за українофільство”, як і десятки інших. Але лави не спинались, ішли далі. Відданість „старих громадян” викликала подив і бажання йти їхніми слідами у молоді і зрив наших визвольних змагань дає на послуги молодій українській державі отих „дівчат одчайдушних днів”, що переходили фронти, служили зв'язковими, тримали контакт між Києвом і Кубанню, між Києвом і Кам'янцем, і не раз гинули, неоплакані й невідомі у підвалах білої чи червоної розвідки.

Той сам зрив у Галичині і тамана, влади офіційно нема, все ноцтва. Лави Січових Стрільців знають відважних дівчат, що поруч із чоловіками б'ються за волю України — Степанівна, Галечко, Дмитерко й інші, а за ними довга лава невідомих.

Українська держава завойована, влади офіційно нема, захоплене большевиками, але народ ще змагається в нерівній боротьбі — і жінки разом із ним. Про них лишилися тільки легенди і спомини та ще видряпані шпилькою чи гвіздом імена на стінках Чека з написом: „Ми вмираємо, та Україна живе”. Імена ті давно затерті на стінках, але пам'ять про них і їх приклад — живе. Кров їх кличе інших за собою на жертви. І жертви йдуть все в ім'я тієї самої ідеї, все з тим самим безупинним завзяттям, однаково в якій частині української землі їм не доводилось боротися.

Польська дика сваволя викликає новий опір нашого народу і західні землі дають нові жертви крові — з чистою постаттю Ольги Басарабової, символом тихої невгнутості — попереду довгої колонни незнаних і незаписаних жіночих імен.

Зрив за волю й незалежність Закарпатської України об'єднує жінок всіх українських земель — емігранток з Великої України, дівчат із Галичини й Волині, жінок з Буковини й Закарпаття — в одну спільну лаву.

Цей зрив, ще ніби перед-дверя другого великого зриву, коли ображена національна гордість, прагнення свободи і жагуче бажання справедливості знову об'єднує жіноцтво всіх земель України до боротьби. Страшна це у своїй безнадії й упертості боротьба на два фронти підчас другої світової війни. Проти німців і проти большевиків.

Символом ясності і самозречення стоять на чолі їх постаті Олени Теліги, Ганни Рошинської, Харити Кононенко, матері й дочки Мартинюків, що об'являлись йшли на розстріл у Рівенській тюрмі, а за ними безліч дівчат, що їх імен ми навіть тоді не знали, коли говорили з ними: медички з Києва, хемічки зо Львова, селянки з Волині й учительки з Буковини — вони вірно ставали у лави там де падала інша і йшли далі, аж до теперішньої УПА, аж до тих скромних, непоказних дівчаток, що то перед ними з пошаною встав кореспондент американського журналу „Лайф”,

коли вперше зустрівся з ними для інтерв'ю. еревів інтерв'ю, розворушив важкі спогади і нагадував важкі часи — і все для інтерв'ю. Перевів інтерв'ю, нічого не надрукувати. Обов'язком американської молоді є спитати журнал „Лайф”, чому досі не зустріла в журналі, що описує всі народи і знайомить із цілим світом — жадного рядка про Україну і її боротьбу. Чому американські жінки не мають знати, як відважно борються їх українські сестри за волю свого народу?

А поруч із цими героїчними постатями в лавах бійців і підпілля іде друга парада героїнь, тихих, сумирних, що навіть самі не знають, яким героїзмом сповнене їхнє життя. Наша жінка — мати й охоронителька домашнього вогнища, що невтомно і з самопошаною береже родину і не дає їй розлізтися, розпастися.

Ця парада теж губиться десь у туманній старовині, ховаючи від нас імена тих, що як колись американські піонірки, сиділи на господарстві самі дбаючи за рід і за хату в той час, як чоловіки бились за волю. Всі українські землі повні цих сірих, непомітних героїнь. Від тих, що простоювали днями під тюрмами й льогами НКВД, щоб довідатися про долю чоловіка, а потім тізнавшись, що його заслано чи розстріляно — бралися, зціпивши зуби і стиснувши серце, до праці, щоб врятувати родину і виховати дітей, — до тих, що відривали собі останній шматок хліба і несли синові чи дочці, щоб воно могло вчитись і підвестись на громадському щаблі. Від тих, що в Америці в тяжку депресію, коли міцні чоловіки розбивали собі голову, вперто брали всяку роботу і тягнули ще й хатню, щоб утримати родину й виховати дітей — до тих, що відпускали своїх дітей, свою надію на старість — до УПА, а самі лишались на своїм господарстві, щоб родина могла далі триматися. Від тих, що корчували поруч із чоловіками пні в Канаді, до тих, що забувши своє колишнє становище, тепер миють начиння і клінують в офісах — щоб утримати родину й виховати дітей.

Ці діти, ця молодь, має тепер великий обов'язок — репрезентувати Україну перед світом.

Ми потребуємо тепер репрезентативної жінки, потребуємо репрезентативної хати. Коли в Англії розглядають кандидатуру на дипломатичного аташе або й посла, то перше дивляться, чи його жінка має здатність стати центром товариства, створити своє коло друзів, бути центром культурного й товариського життя. Такі жінки повинні вже вироблятися і в нас.

Добрі зв'язки, пошана й довіра не виробляються в офісах, але в хаті. В культурній хаті, де центром є привітна, з добрими манерами й широким заінтересуванням господаря, яка стежить за всіма новинками світу, як культури так і політики, але не робить із політики свого фаху, а тільки за сіб для помічі своєму народові.

(Продовження на Стороні 7-ій)

РОЛЯ ЖІНКИ В ПОЛІТИЧНОМУ ЖИТТІ І ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАННЯХ УКРАЇНИ

(Продовження зі Сторони 6-ої)

ві. В хаті, де наші майбутні дипломати і їхні майбутні жінки могли б навчитись товариських звичаїв, навязати звязки, ознайомитися з тими пружинами, що часом непомітно рішають світові справи.

Культура України, її традиційна статечність, її веселий гумор і пристрасна любов до пісні та краси — усе це може знайти зрозуміле для чужих відображення тільки в таких хатах.

А те що наш духовний клімат є кліматом Дикенса — є запорукою, що така хата завжди буде приємна і зрозуміла для англо-саксонського світу, бо попри всі досягнення техніки, він по старому тужить і змагає до тих самих ідеалів.

Людмила Івченко

Дбаймо про звязки

Тут і там з'являються у пресі згадки про покази народного мистецтва. Форма їх різноманітна. Ось відбулася в Едмонтоні самостійна виставка з показом вишиваного вбрання. Знов на виставці ЮОУ Брюсселі українські вишивки виступали всуміш із іншими. А під час зїзду Українського Конгресового Комітету у Вашингтоні народне мистецтво доповняло образотворчу частину.

Нагод багато. В усіх осередках нашого життя знайдеться хоч невеличка збірка, що її можна показати. А за успіх можна бути певним. Та чи вміємо використати його?

Над цим варто призадуматись. Багато ми вже показали світові зразків та взорів, багато зібрали компліментів та похвал. Та чи вибороли ми нашому народному мистецтву те почесне місце у світі, що йому прислуговує?

Ось тому стає важним не лише те, що показуємо, але як показуємо. Не тільки оформлення вистави повинні переводити мистецькі руки, але й інформація, що супроводить виставку, повинна бути всебічна.

Це не значить, що дотепер цього не перестерігали. Ні, щораз частіше виставку оформлюють мисткині, а для інформації видаємо навіть друковані програмки. Але дбаємо перш усього про широкий загал. А виставки відвідують також — мистці, декоратори, збирачі й любителі народного мистецтва. Підхід до них вимагає особливої уваги. Бо ці люди творять опінію, в їхніх руках лежить ключ властивого успіху.

Такі відвідувачі ставлять звичайно лише короткі, звязкі питання, що допомагають їм зорієнтуватися в гущі матеріалу. Такі й повинні бути відповіді. Не перевантажувати їх якоюнебудь пропагандою! Робитиме це добре подана інформація, зручно підсунений експонат або деяке поглиблення предмету.

А головне — даліше плака-

ХРОНІКА

Танкове мистецтво здобуває успіх

- Переселення розсіяло наших танкових мистців по світі. Доходять вістки тут і там про їхню працю — сольові виступи чи танкові гуртки.
- При кінці жовтня танечниця Оленка Заклинська дала свій вечір в інституті Просвіти у Вінніпегу. Із її танкових творів найцікавіший „Дорога”, оснований на мотивах Лемківщини. До нього має танечниця спеціальний стрій, оснований на лемківському народ. вбранні.
- Також танечниця Ганна Заваринська закінчила успішно свою танкову школу у Мінхені. Цей поважний танковий гурт із 80 учнів дав уже 34 концерти по цілій Німеччині, з того декілька для членів американської влади.
- Школу народних танків оснувала і провадить у Нью Йорку Оксана Авраменко, дочка відомого нашого танкового мистця.

Роковини Віри Бабенко

Особливо вчистю відсвяткували роковини повстанки Віри Бабенко жіночі організації Канади. Започаткувала це святкування Організація Українок Канади імені Ольги Басараб у Торонто і впродовж жовтня багато відділів перевело у себе таке свято.

Скрипачка Донна Гресько концертує в Канаді.

На запрошення організації жінок-професіоналісток обїздить Донна Гресько тепер міста Канади, де має відбутися 31 концертів. Усюди вітають її гаряче прихильники її мистецтва. Українські громади влаштовують окремі зустрічі для неї.

Обіднання жінок у Венесуелі

На днях наспіла до управи СФУЖО вістка про те, що в столиці Венесуелі, Каракасі, дня 11. вересня відбулись основні загальні збори жіночої організації. Нове товариство прийняло назву Автономного Жіночого Обіднання при Українській Громаді у Венесуелі. Форму цю прийняла організація тому, що Українська Громада є єдиним репрезентантом українців, владою затверджена і признана. Оснування окремої організації вимагало б довгого часу.

У склад управи нового товариства увійшли п. Коваль як голова, п. Небача як місто-голова, а пп. др. Припхан, Голуб, Рудик, як члени.

Плян праці обіймає — допомогу Громаді в будові У-

ти звязок! Раз навязаний контакт — це дуже цінний здобуток. Маємо на те різні способи — запрошення на дальші свята, Різдвяні побажання, даровий примірник українознавчого видання і врешті найцінніше — товариські взаємини, що мають таку величезну вагу.

Лідія Бурчинська

країнського Дому в Каракасі, зорганізування дитячого садка, влаштування ялинки для дітей, влаштування виставки народного мистецтва. Окрім того подбає управа про навязання звязків із місцевими жіночими товариствами.

Активний гурток молоді

У дівочій школі СС. Василіанок у Філадельфії зібрався рухливий гурток новоприбулих дівчат. В обох школах — середній (гайскул) та вищій (каледж) влаштовують свята й зустрічі. Вчистю відсвятковано день 1-го листопада. Панахиду в каплиці відправив духовник монастиря о. Максимець, а пізніше у шкільній залі переведено програму свята. На неї зложилася промова (Л. Дольницька), кілька деклямацій та пісні.

Дня 12. листопада в день імянин Матері Ігумені влаштували студентки обох шкіл зворушливу зустріч, в якій теплими словами величали свою добродійку. Наступного дня відіграли учениці з тієї ж нагоди песу перерібки о. Д. Гаврилюка „Чудо в Лурд” Молоденькі артистки з чуттям відіграли свої ролі, зокрема Ульяна Кушнір в ролі Бернадетти, Лідія Марків у ролі вчительки, а Любка Іжак у ролі сліпої дівчинки. Відзначилися своєю грою також Оксана Логуш та Христя Шлемкевич. Вистава стояла на доброму рівні. Декорації виконала по майстерному учениця тієї школи Христіна Дохват.

Мешкання прикрашене народним мистецтвом

Під таким наголовком появився у часописі Гералд Ньюз з Джордіет опис мешкання п. Тусі Кочан у тому місті. Панство Кочани відомі зо своєї збірки народного мистецтва, що її доповнюють раз-у-раз новими зразками. Та збірка не стоїть на місці, вона весь час у розїзді по виставках та показах. Тому й не диво, що зацікавився нею ширший загал. Час від часу заходять оглянути її й таким відвідинам завдачуємо цей допис.

Рівночасно з дописом поміщено і світлину мешкання. На стіні висить великий портрет п. Тусі в народному вбранні, під ним кілька глечиків і дереворізьб на столику.

Приїзд Олени Кислевської знайшов відгук в американських часописах

Короткий побут Олени Кислевської в Дітроїті зацікавив американську суспільність. Часопис Де Дітроїт Ньюз із 30 жовтня приніс вістку про те, що голова СФУЖО прибула на 15-ті роковини філії Союзу Українок у тім місті. Подана коротка характеристика нашої діячки, враз із згадкою про 65 літ її громадської праці. До цього допису залучена невеличка її світлина.

Другий часопис подав вістку про приїзд Олени Кислевської разом із згадкою про двох жінок-чешок. Саме того дня що й роковини філії Союзу Украї-

нок у Дітроїті, святкували тамощні чехи своє свято незалежності. Отож автор допису звітує про виступи жінок, що втікли зпід большевицького режиму. Наша визначна діячка розказала йому про жорстокі засоби большевиків супроти української людності. Під цим режимом прожила вона чотири найважчі місяці свого життя, аж поки селянські жінки не допомогли їй в утечі.

До цього допису долучена чарівна світлина, на якій маленька Оксана Сена вітає китцею квітів сеніорку нашого жіноцтва.

Із життя жіночих організацій в Англії

У листопаді ц. р. відвідала наше жіноцтво в Англії голова ОУЖ зо скітальщини — п. Ірина Павликовська. Бажаючи відвідати своїх колишніх співробітниць та членок, вона провела в Англії два тижні. За цей час вона обїхала більші осередки жінок та перевела кілька гутірок.

Цікаво розвивається праця жінок в Англії. Як видно зо звіту в „Українській Думці” — голова тамощньої організації, п. Мирослава Дублянська, обїзджає тепер більші скупчення жінок, щоб охопити все організаційною сіткою. В деяких місцевостях існують уже секції Союзу Українців Великої Британії й переводяться тільки перевибори проводу, або гутірка на організаційні теми.

В дописі описана така зустріч жіноцтва в Менсфілді. Учасниці наради це жінки, переселені туди на роботу у фабриці. Часу в них обмаль, бо окрім заробіткової праці тяжить ще над ними обовязок хатньої роботи. Та все ж хвилюють їх справи своєї спільноти і в щирому гурті шукають вони для них розвязки. Передовий клич організації тепер це — встоятися, перетривати. Як і всюди, туга за батьківщиною грозить зневірою, а то й заломанням. Тому й найкраще скріплювати себе плекаючи рідні традиції — пісні, звичаї, народну ношу, танки, а головне створюючи оту щирю, дружню атмосферу, що така потрібна вигнанцям.

Видно, що наше жіноцтво в Англії йде послідовно цим шляхом. Українська громада у Бредфорді влаштовує з ініціативи жіночої організації концерт і виставку виробів українського народного мистецтва, що триватиме один тиждень. З початком жовтня секція в Лондоні влаштувала чайний вечір присвячений пам'яті Олени Пчілки.

НЕВИДАНІ ТВОРИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Щойно тепер дійшла до нас вістка, що в 1947 у Львові вийшли невидані досі твори Лесі Українки. Опрацювала їх відома наша учена др. Марія Деркач.

Книжка обіймає ранні твори поетки, інтимну любовну лірику та її сатиричне віршування. Всі ці вірші зложили родичі поетки по її смерті в архіві Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Стріча скиталок в Централі Союзу Українок Америки

За почином голови С. У. п. Лотоцької відбулися 12. листопада сходи скиталок. У просторій домові Централі США зібрались жінки, що прибули недавно з Європи і уряднички поодиноких відділів США у Філадельфії. Пані Лотоцька відкриваючи сходи, привітала дуже сердечно скиталок, а потім представила урядничок відділів США у Філадельфії. У змістовній промові подала п. Лотоцька короткий огляд праці на терені Америки, згадуючи, що жінки ніколи не тратили звязків з рідним краєм, навпаки, піддержували його чи то у радісних хвилинах чи у критичному часі. Матеріально піддержували кожну акцію на рідній землі. Помагали рятувати наші інституції в краю від ворожих ударів, а рівночасно розбудовували українське життя на терені Америки. Кінчаючи свою промову, запросила усіх скиталок до праці.

По промові п. Лотоцької зголосилось багато жінок до слова. Всі висловляли подяку за поміч, опіку і труд, зазначаючи вдячність за zorganizованя українського життя на чужому терені, що облегло у великій мірі життя теперішніх скитальців. Шукаючи захисту по цілому світі, знайшли найкращу опіку там де застали більші скупчення своїх. Це якби віднайшли тиху пристань серед чужинського моря.

Впала між іншим думка, яку висловила одна з найперших скиталок, а саме, щоб zorganizувати скиталок в окремий відділ США, подаючи причину, що багато справ, які заторкують пекучі потреби скиталок, не цікавлять місцевих жінок, наприклад садки, школи, оселі. Жінки-скиталки ідуть до праці, а їхні діти зостаються в хаті без опіки. Цієї думки не піддержали скиталки, навпаки, всі заявили за спільну працю у територіяльних відділах США. Вступаючи у члени, працюючи спільно, треба старатись реалізувати намічені пляни праці на місяцях. Лише спільним зусиллям розбудуємо українське життя на добро і славу нашої страждальній Вітчизні.

На тому закінчено наради. П. Лотоцька своєю дружньою поведінкою полонила серця скиталок і кожна з нас відходила додому з якимось своєрідним теплом в душі.

Щоб усі висказані слова не були лише пустим звуком, вступаємо в члени відділів США і ставимо поруч тутешніх жінок до праці для добра великого діла.

А. Рублева

Думки про дітей

Голос моєї дитини — це срібний дзвінок у моїй хаті. Коли тільки почую той голос, все мені здається що під кривлею мого дому панує свято.

Р. Грейнд

МИЛЛВИЛЛ, Н. ДЖ.

Новий Відділ

В неділю, 27. листопада, відбулись ініціативні збори українського жіноцтва у Миллвилл, Н. Дж., на які запрошено п. О. Лотоцьку, голову США з Філадельфії, та п. А. Сивуляк, фінансову секретарку централі США.

Збори відкрила п. Марія Горінь, ініціаторка й одна з передових жінок в українській громаді Миллвиллу. Зясувавши коротко ціль зібрання вона запросила до слова п. Марію Голуб, нову імігрантку, громадянську діячку на Рідних Землях та на еміграції в Німеччині, що кілька місяців тому поселилась у Миллвилл. Пані Голуб говорила коротко, але ядерно про жіночу організаційну працю, участь жінки у визвольних змаганнях в Рідному Краю та висловила радість, що й на Новій Землі зможе працювати в рядах Союзу Українок Америки.

З черги п. Лотоцька дала реферат організаційний спрямований до дискусії, в якій прийняли живу участь, та вказували на те що вони схиляються до заснування відділу США у Миллвилл, з бажанням прийняти назву Союз Українок з числом, що його призначить Централя.

Пані Сивуляк говорила теж про організацію США та підкреслила важність поширення США, який працює для українського народу щоб допомогти йому скоріше добитись своєї самостійної української держави. При тому подала теж деякі практичні поради для нового відділу, припоручаючи читання Нашого Життя в яким українка знайде багато духового корму й науки.

Після дискусії зачалися вписи до відділу. Тут подаємо імена чартерових членок: Катерина Панас, Анастасія Сахарницька, Фені Сахарницька, Марія Голуб, Анна Паранич, Розалія Березанська, Тетяна Патен, Анна Палмер, Анна Стельмах, Марія Горінь і Антонина Чопик. До уряду ввійшли: Марія Горінь, голова, Анастасія Сахарницька, секретарка; Розалія Березанська, касієрка; Тетяна Патен, доглядка хворих. Вибір інших урядничок зоставлено до наступних зборів, бо пора була пізна. Рішено що місячна вкладка до відділу буде 25 центів. Зважаючи, що Миллвилл є фермерська місцевість, треба з признанням зазначити, що жіноцтво зіхалося численно. Наші громадяни живуть далеко одні від одних, з малими винятками де є по декілька фермерів.

Після закінчення зборів українським національним гимном, усі розійшлися до своїх хазяйств, а пані Горінь, голова запросила до свого дому пань Лотоцьку, Сивуляк, Голуб і Чопик, де за смачною вечерєю в товаристві господаря пана Горіня продовжалась гутірка на громадські теми.

Приявна

НЮ ЙОРК, Н. Й.

На видання творів Лесі Українки

На зборах 8 відділу США у Бронкс, Н. Й. прочитано Вісті з Централі й членки зложили пожертви на видання творів Лесі Українки в англійській мові:

Марія Дідоха 5 дол.; по \$2: Єва Корпало і Єва Путяк; по \$1: Софія Штига, Анна Стравс і Марія Копелець.

Разом \$-12.00.

Будемо старатись продовжувати збірку на це цінне видання та на Наше Життя.

Єва Корпало, секр.

БРОНКС, Н. Й.

Пожертви на сироти

На місячних зборах 8 відділу США у Бронксі, Н. Й., контрольна комісія признала що праця і книжки відділу в дуже гарнім порядку. Прибутки з балю призначено на малювання церкви св. Марії у Бронксі.

Після зборів п. Єва Путак, зробила нам несподіванку з нагоди вінчання свого сина, запрошуючи нас на забаву. При цій нагоді председателька п. Єва Корпало сказала коротко про українських сиріт що тепер є по таборах. Членки дуже радо згодились дати дари на Фонд Матері й Дитини.

Жертвували:

Єва Путак \$5.00; по \$1.00: А. Ковалишин, М. Форган, Є. Корпало, Є. Копилес, М. Лайтнер, М. Бобецька, К. Луцик, А. Дуда, М. Рігель, Є. Хомів, К. Дроздик, К. Мускалик, А. Срет, К. Сінковська, О. Вусс.

Разом \$20.00.

Єва Корпало

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Збірка на народні цілі.

Дня 24. вересня рознеслась сумна вістка, що помер Михайло Бурко у 53 році життя, муж секретарки 14 від. США.

Він мусів піддатись скорій операції, якої не прежив. Був він вірцевий муж, добрий батько, багато працював і жертвував на різні шілі.

Тому при цій сумній нагоді членки 14 від. США зайнялись збіркою яка принесла 50 доларів. Куплено за 10 доларів квіти, а 40 передано на школу.

Михайло Бурко народився в селі Реклинець, повіт Жовква, Західна Україна. Полишив у великім жалю дружину Анну, сина Стефана, подружену дочку Ольгу Порценалюк.

Земля йому пером!

Марія Біленька

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Діяльність Окружної Ради Ньюйоркських відділів США

Дня 8 квітня цього року відбулись річні збори Окружної Ради ньюйоркських відділів США в домові при 8-ій вулиці. Збори відкрила председателька п. І. Бенцал молитвою. Протокол прочитала секретарка Катерина Стефанович.

По короткій дискусії покликано паню М. Марусевич до переведення річних зборів. З черги уряднички здали свої звіти.

Предсідниця вияснила працю яку жінки ведуть в ньюйоркській Федерації Жіночих Клубів, де Окружна Рада є членом. Вона приходить на їхні місячні засідання та конвенції які відбуваються що три місяці. З рамені Федерації пані Єлизабет Робінсон сказала в радіо дня 20 грудня про діяльність українських жінок в Америці, яку председниця приготувала в англійській мові.

Наступний звіт здала місто-голова панна Гелен Мудрик. Була активною під час підприємства яке Окр. Рада влаштувала 23 травня, що принесло велику користь моральну і матеріальну. Потім був звіт секретарки і касієрки п. Латушевської.

Пані Марусевич, дякуючи урядничкам за їхню працю, просила щоб той сам уряд зостався на другий рік. Делегатки однодушно підперли пропозиції і той сам уряд залишився на наступний рік, а саме: Іванна Бенцаль председниця, Катерина Стефанович секретарка, Гелен Мудрик місто-предсідниця, Антонина Латушевська касієрка. До контролю: Катерина Пелешок, Катерина Корпало і Марія Сукмановська.

Предсідниця перебрала провід зборами і почалась дискусія над походом, який відбувся 30-го квітня, в яким відділи ньюйоркські брали участь. Місто-предсідниця панна Мудрик прочитала доповідь про діяльність українських жінок в Америці, що була виголошена в радіо панєю Робінсон. Дальші наради продовжувалися до пізнього вечора про працю для добра США.

Катерина Стефанович, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

На пресовий фонд Нашого Життя

З нагоди дня уродин п. Антоніни Латишевської, членки 4 від. США в Нью Йорку, родина влаштувала несподіванку для неї в домі дня 7 листопада. Крім родини зійшлись товаришки щоб пожелати їй доброго здоров'я, бо вже довший час вона під опікою лікаря який їй строго заборонив брати активну участь у праці.

Підчас перекуски згадано про „Наше Життя” яке підтримує нас на дусі та додає охоти до праці. З цієї нагоди зложено дар десять доларів (\$10) на пресовий фонд.

Катерина Стефанович

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В дописі з ювілею В. Настюків в Ньюарку, Н. Дж., через помилку опущено імя одної з впорядчиків цієї завави, мало бути так: Пані М. Гладка ініціаторка несподіванки разом з панями А. Вінник, А. Ландяк, Р. Залепською, К. Мисак, М. Стахура, К. Руджеро і Ю. Юрвичевою. Підпис допису мав бути Г. Н.

Наш часопис це наше свободне слово, це наш засіб взаємного порозуміння в цілому світі. Піддержуйте його всі і всюди.

HELEN MURAL, Junior Vice-President UNWLA, Contributing Editor, OUR LIFE

Washington, Scene Of Ukrainian Congress

Confusion and dissension marked the inauguration of the Fourth Congress of Americans of Ukrainian Descent at the Statler Hotel, Washington, D.C. November 5 and 6. A poor beginning, however, ended in a successful convention. Two hundred and five delegates representing all types of organizations and as many guests listened eagerly and attentively as a message from President Harry S. Truman was read. "You are to be commended for your interest and participation in our democracy and also for your interest in and efforts to aid your kinsmen overseas who are not able to enjoy the benefits of a free society which we in the U. S. are fortunate to enjoy," the message read in part.

Jerome Shaughnessy, Director of Immigration and Naturalization in New York, greeted the delegates and guests by stating that it is his hope that some day what Taras Shevchenko symbolizes will become a reality; the freedom of Ukraine. The Congress was honored with the presence of Senator H. Alexander Smith of New Jersey who two years ago visited a Ukrainian Displaced Persons Camp near Frankfurt. There he witnessed the "inner urge of Ukrainians to express nationalism and the desire to be free." The battle is not over yet, he said, and "God speed our cause."

Younger generation American Ukrainians applauded loudly the Very Rev. S. W. Kushnir of Canada when he declared that we must first have a consolidated front and in order to accomplish this we must have order at home. With this, we can start to work towards a free Ukraine. We must work together. "I will try to promote everywhere among Ukrainians brotherly love," was his advice to the gathering.

After speeches were given by four men representing different sections of Ukraine, Mrs. Kisivlevsky, President of the World Congress of Ukrainian Women, spoke in behalf of Ukr. women the world over. "Ukrainian women have always worked here and in Europe for the Ukrainian nation." She pleaded that we forget religious prejudice and that newspapers work toward unity, not dissension and division. Mrs. Ludmila Ivtchenko's speech on "Ukrainian Women in fight for freedom of Ukraine" was applauded, and was food for thought.

Dr. Walter Gallan informed the Congress that to date 15,000 Ukrainian DP's have arrived in the United States. 9,000 more are scheduled to arrive on as-

surances already signed. There are 8,000 to 10,000 DP's who are prepared to immigrate but cannot because of lack of assurances.

The President of the Ukrainian Youth's League of North America, Eugene Woloshyn, extended greetings to the Congress and closed by saying that "youth is ready to help the Con-

gress Committee if they are given the opportunity."

Professor of Economics at Georgetown University, Lev Dobriansky, gave a brilliant expose of the historical background of Ukraine's fight for freedom and his recommendations for our action to help this cause.

Principal officers elected at the Congress were: Lev Dobriansky, president, Dmytro Halychyn, Dr. Longin Cehelsky, Michael Dutkevich, Mrs. Helen Lototsky, Mich. Vetukhiv, vice-presidents; Eve Piddubcheshen, secretary; and Joseph Lesawyer, treasurer.

Ukrainian Art Exhibit At Congress in Washington

A representative exhibition of contemporary paintings, water colors and two sculptures of Archipenko were on display as a sidelight of the Fourth Ukrainian Congress Committee at the Hotel Statler, Washington, D. C., Nov. 5 and 6. Under the very capable direction of Miss Mildred Milanowicz, this exhibit demands evaluation. Mr. George Bilon, who has studied art history at Ohio State University, Harvard Univ., and in Rome and Budapest and who is an art collector himself, very kindly agreed to review the exhibit for OUR LIFE.

"As art for art sake, this first show of its kind on the whole was interesting, and indeed, some pieces were quite exciting—particularly canvases by Halyna Mazepa and Severyn Borachok. Mazepa's delightfully fresh works, though modern in composition and form, have a romantic basis of mythology and Ukrainian trademarks, as for instance, her "Mermaids" suggest Pushkin's poem, "Ruslan and Ludmila," with three nude myths swimming and in the background (trademark) a Cossack with his horse. The canvas has a Haiti nostalgic atmosphere but all lines are in good taste and the "Three Girls" with cubistic tendencies is suggestive again of what a blending creative spirit of Ukrainian and modern influence can develop that is utterly enchanting in the finished product.

"The loose technique of Borachok's brush gives his impressionistic pieces a wonderful sweep of movement. His "Passion," not of love but of joy and his "Bathing Women" are done in the same style of patches of yellow and greens in a genial manner. It must be repeated that both artists are highly individualistic and creative.

"Cezanne stated that all forms in life are reducible to the sphere, cone and cylinder and

painter-critic Svyatoslav Hordynsky (whose art publications are simply marvelous) is a disciple of the cubistic philosophy. But Hordynsky did not catch the magic of Cezanne, none-the-less, "Still Life I" does have a charming appeal.

"The German painter Henry Koerner comes to mind when viewing Hnizdovsky's pathetic "Homeless," depicting a graphic DP barracks of two triple-deck beds and people, with each bed and person conveying a complete novel. Gogol's laughter through tears is partly true, but the impact Yakiv Hnizdovsky gives his epic is profound of the plight of our people. He paints the face and body with terrific human insight and understanding.

"More shows of this sort and indeed, on a higher level, should be urged for exhibition at the Whitney Modern Museum of Art, Corcoran and Carnegie where the art can be properly hung and lighted. The Statler Hotel was unsuitable. Proper press review plus popular public consumption is necessary for art to flourish."

BRANCH 30 GROWING

Saturday evening, November 12th, at the Ukrainian National Home in Cleveland, Branch 30 played host to a baby shower to raise funds for three expectant Displaced Persons. The women of Branch 30 are excited about the arrival of their adopted grandchildren and promise to make them honorary members of Soyuz Ukrainok if they are girls.

Editor's address:

Miss Helen Mural
2330 Denison Avenue
Cleveland 9, Ohio

HANDICRAFT BY UKRAINIAN DP'S DISPLAYED IN WASHINGTON

At the Children's Museum in Washington, D. C., a display of Ukrainian handicraft made by 9 women who recently immigrated to the United States from DP camps in Europe was shown. The exhibit included dolls, picture albums, pillows, rugs, vases, pictures and boxes which represented, mainly, the lifetime work of Mrs. Daria Nyzankowska. The exhibit was organized by the Rev. Walter Wozniak of the Ukrainian Greek Catholic Church in Washington. Desirous of opening a Ukrainian toy shop, these women are confronted with the problem of lack of money.

DP'S PICKET COMMUNIST CONCERT CELEBRATING "FREEDOM" OF UKRAINE

Ukrainian DP's in Cleveland learning only the night before that Communists were celebrating the "freedom" of Ukraine with a concert November 13th, hurriedly organized a protest demonstration. Signs were made proclaiming that Ukraine is not free. A Communist flung "Why don't you DP's go back to Europe where you belong," at a picketer whose retort without hesitation was: "We believe in freedom and democracy, that is why we are here. We DP's belong here, not you. As a Communist why don't you go to Russia where you belong?"

EXECUTIVE BOARD SOYUZ UKRAINOK TO MEET

The yearly meeting of the executive board will be held in Philadelphia on December 4th and 5th. Plans for the Convention will be discussed along with other important matters pertaining to the function of Soyuz Ukrainok.

PRESIDENT UNWL ELECTED INTO OFFICE OF UKR. CONGRESS COMMITTEE

Our President, Mrs. Helen Lototsky, was elected Vice-President of the Ukrainian Congress Committee at the Congress Committee's Conference which was held in Washington, D. C. She is also 1st Vice-President of the World Congress of Ukrainian Women.

MONTH'S WASH

Clevelanders were pleasantly surprised when Stella Popowicz and Ben Lemischuk announced their intentions to go into house-keeping together. Stella is an active member of the Jr. League and is now secretary of Branch 60. Best wishes, Stell, and congratulations, Ben, for having

(Continued from page 9)

MONTH'S WASH

(Continued on page 10)

captivated one of the nicest of our Ukrainian girls!

* * *

On October 29, 1949 (Beggars' Night) a group of Akron and Cleveland couples descended upon an Akron Jr. Leaguer, Mrs. Eunice Zepko Davenport, who is presently making her home in Jeromesville, O. The group rattled noisemakers to announce the arrival while one of the fellows carried a huge pumpkin. Mrs. Davenport (sofa to you; "kanapa" in Ukrainian) was really surprised and was a bit worried about the food situation. Being typical Ukrainians, however, the "uninvited" guests brought along their own food. Eunice received some beautiful gifts and a merry time was had by all.

* * *

Maybe Alice Tkalec, Akron reporter, doesn't like the "Monthly Wash." In sending in the above news item she titled her contribution "Mouth Wash". It isn't that bad, is it, Alice?

* * *

THIS AND THAT ON WASHINGTON. When I think of the Congress in Washington the first thought that comes to my mind is a question — Why do we Ukrainians ALL have to be such wonderful orators? I think that it is practically impossible to find a Ukrainian who could not get up and speak for hours. I never realized before how many doctors, lawyers, and professors we can boast are Ukrainians. The Congress brought forth the "cream" of Ukrainian society. Naturally Soyuz Ukrainok had its representation. It was nice seeing again such active UNWL women as Mrs. Janet P. Bencal, Mrs. Helen Shtogryn, Mrs. Kathryn Peleshok, Mrs. Anna Nastiuk, Mrs. Kathryn Kuzma, Mrs. Maria Holo-

waty, Mrs. Pauline Panamarenko, and others too numerous to mention. An especial pleasure was struggling with my Ukrainian as I spoke with Mrs. Kysilevska of Canada who never appears to let age prevent her from participating in all important Ukrainian events. There was a tinge of disappointment, however, in the poor turn-out of Jr. League members to the Congress. In all my scouting I found only Estelle Gnot from Cleveland, Genevieve Zerebniak from Akron, and Sophie Gulick from Youngstown. While scouting, I met Mrs. Ann Bugryn from Bristol, Conn., who may be persuaded to organize a Jr. Branch in her region. Though there weren't too many of the younger generation present I spotted such active Ukes as Eugene Woloshyn, Walter Bacad, Gloria Surmach, George Bilon, Pete Gulick, Millie and Mike Jarash, Dr. Michael Kulick, Ted Shumeyko and his sister Ann, Buck Lamacka, Theresa Novenche, Bill Andrews, Bill Meaden, Mike Kapral and Joe Lesawyer at the conclave. As you can see, the gathering was predominately men.

UYLNA SEEKING EXECUTIVE SECRETARY

Are you interested in working with the Ukr. Youth's League of North America in the capacity of executive secretary? If you possess the following qualifications contact the League's President, Eugene Woloshyn, 143 Seth Boyden Terrace, Newark, N. J., immediately:

1. Ukrainian descent.
2. UYLNA member.
3. Ability to organize and coordinate all phases of UYLNA activities and its publications.

A full time position, the salary offered is \$2500.00 per year along with traveling expenses plus a bonus. The successful ap-

plicant will begin his or her duties January 1, 1950. At the next executive board meeting scheduled for December 10 and 11 in Pittsburgh, the board will consider all applications.

Hurry to the post office with your letter requesting an application if you are interested!

CLEVELAND, O.

Thanksgiving Day is the object of great delight and anticipation for the girls of the Ukrainian Junior Women's League for several reasons. First, the revival of the spirit of Thanksgiving and second, the arrival of the Cabaret Night Party on the same evening.

The significance of Thanksgiving Day has been stimulated in the minds of all the girls by their eager attempt to initiate this American spirit into the lives of the newly arrived Ukrainian families into this country. There are still several families living at the Ukrainian National Home. So that they could enjoy an extra special Thanksgiving dinner, the girls had been preparing Thanksgiving baskets filled with rich foods and delicacies. These were delivered to the families by several of the girls on Thanksgiving Eve.

After a hearty Thanksgiving dinner at home and a peaceful afternoon spent with the family, everyone, was welcome to our Cabaret Night Party at the Ukrainian National Home. Invitations were sent to the Ukrainian youth in Cleveland, Akron, Youngstown, Ambridge, and Detroit.

Wine, women and song, or perhaps I should say, food, atmosphere, entertainment were duly provided. Meg Huzel was in charge of the food and if there is anyone who didn't already know about her, "out of this world" punch and canapes, they had an opportunity to find out for themselves. Helen Horchy and her crew were brimming over with ideas for the creation of that exclusive cabaret atmosphere, while Dorothy Wolinski, Mildred Barylski and Tommy Szczepko, with their skits and music, kept everyone in stitches and good spirits.

Incidentally, Tommy is not a member of our club, but he, along with some of the other fellows, has graciously consented to help us out. It seems we just can't get along without those men!

Dot Mural.

AKRON, OHIO

The Ukrainian Jr. League of Akron announced at their last meeting the purchase of an \$80 urn for the Ukrainian Greek Catholic Church.

This year the Jr. Leaguers

have planned to have a variety of speakers and projects to promote more interest in the club. The tablecloth mentioned in last month's news from Akron has been started and might have been a drawing attraction to the three new members who attended the November meeting.

At the November meeting the girls packed Thanksgiving baskets for the ten families who recently arrived in Akron from Europe. It gave the girls great pleasure to pack these baskets for it prepared them the opportunity to introduce these DP's to their first official American holiday, Thanksgiving Day.

Genevieve Zepko Zerebniak, one of our girls, was elected to represent all the Ukrainian organizations from Akron at the recent Congress in Washington, D. C.

Alice Tkalec.

"OF COURSE WE'RE HERE!"

"Are you There?"—Of course we're here and we hope everyone else feels the same. (Thanks Miss Mural, for mentioning us so favorably in your editorial. Reading about our Branch bolsters our ego and should spur us on to greater activity and to take advantage of the precious space allotted us Jr. Leaguers in OUR LIFE).

At this time I wish to come to the defense of our Editor who is laboring so hard in our behalf and whose efforts appear to bear little fruit.

Everyone realizes, I'm sure, what a tedious task Helen has before her. It shouldn't be necessary for her to appeal to us for news. Let's start the New Year right by writing a few lines however short they might be. We enjoy reading about other Branch activities. Let's prove to our Editor that "We're Really Here!"

Ann Pyndyk

Detroit, Michigan.

EDITOR'S NOTE: Thank you Ann, for your vote of confidence.

Кожна жіноча організація повинна придбати собі книжку яку написала Софія Русова під заголовком **НАШІ ВИЗНАЧНІ ЖІНКИ**

в ній знаходиться кільканадцять біографій наших визначних жінок що їх повинна знати кожна українка.

Книжка з пересилкою коштує 80 цт.

Разом із замовленням присилати гроші на адресу: Союз Українок Америки:

866 North 7th St., Philadelphia 23, Pa. U.S.A.

Союз Українок Канади:
P. O. Box 3742, Sta. B. Winnipeg, Man., Canada.

Олена Кисілевська:
911 Ossington Ave., Ottawa, Canada.

Квестіонар СУА на 1950 рік

Імя товариства _____ число відділу _____

Місцевість _____

Імя голови _____

Адреса _____

Імя секретарки _____

Адреса _____

Імя касієрки _____

Адреса _____

Число членок _____

Місячна вкладка _____

"Наше Життя" для відділу посилати на адресу _____

(тут подати імя голови чи секретарки)

Скільки членок передплачує Наше Життя _____

МІСЯЧНІ ЗБОРИ

Коли відбуваються _____

(тут подати день і годину)

Де відбуваються _____

(тут подати місце—адресу салі чи дому)

Писати виразно, особливо адреси, подаючи поштову зону _____

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.

PHILADELPHIA 30, PA.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український

ПОГРЕБНИК

на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH

N.E. Cor. Franklin & Brown

PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі